

HỒN CÓ THẬT KHÔNG? HỒN & XÁC TUYỆT HẠI MÀ MỘT

Anh Phương TRẦN VĂN NGÀ

Một chiều thu se lạnh, trung tuần tháng 10.2021, con gái út tôi đã lấy hẹn với hệ thống pharmacy CVS - Sacramento, đến nhà chờ Ba Mẹ đi chích ngừa COVID 19 mũi booster - mũi thứ ba của Moderna, lúc ấy khoảng hơn 3 giờ chiều. Đến pharmacy CVS đường Mack Road gần DMV, nơi đây cho biết chúng tôi phải qua một pharmacy CVS khác ở vùng Laguna. Tôi bảo con gái hãy chạy đến bệnh viện Kaiser Permanente ở đường Bruceville gần đó, "thả" tôi xuống khu cấp cứu của bệnh viện để tôi khám bệnh và con chờ mẹ đi chích ngừa một mình, Ba sẽ đi chích ngày khác.

(H: Bến ghe xuống năm xưa của gia đình tôi ở bờ kinh Vĩnh Tế - vùng đất Bà Bài).

Lúc bấy giờ như có người "khuất mặt khuất mày" nào đó mà tôi nhớ ở nhà quê thường nói cụm từ này - xúi bảo tôi đi khám bệnh Emergency ngay chiều đó, mà thật sự trong người tôi cũng cảm thấy bình an như mọi ngày. Nếu duy tâm, tin có cõi trên như bảo rằng tôi "phải" vào Emergency khám bệnh và xem coi viện này có làm tốt hơn các bệnh viện khác trước đây? mà tôi có nhiều kinh nghiệm tự đi khám emergency. Bệnh nhân tự đến "nạp" mình phòng Emergency phải chờ dài cổ. Trừ phi, bệnh nhân vào chỗ chờ đợi lăn đùn ra nằm bất tỉnh mới có cơ may được đưa ngay vào phòng cấp cứu, hay từ nhà gọi 911 đưa đi cấp cứu mới được đưa thẳng vào nơi cấp cứu. Đi cấp cứu cũng nhiều khê lắm. Cái lý do thứ hai tôi đi khám bệnh Emergency, trước đó 2 ngày, một buổi trưa, sau khi tập trên các trợ huấn cụ tay, chân, bụng, lườn xong tôi xuống hồ bơi của gym 24hours fitness đường Bruceville - Sheldon bơi 3 vòng như từ khi tôi trở lại tập ở gym trong mùa đại dịch COVID 19. Ở gym này, tôi đã đi tập thường xuyên lúc ban đầu (18 năm trước) bơi được 20 vòng với 4 thể chánh thức của làng bơi chánh quy: bơi sải, ngửa, bướm và bơi ếch. Nay qua tuổi U90, hết xí quách và nghỉ bơi cũng chừng 5 năm, nay còn bơi được 3 vòng. Ngày hôm đó, tôi bơi chưa hết 1 vòng cảm thấy mệt, cố gắng bơi đúng 1 vòng thì vội vã lên bờ ngay và qua hồ Spa nước nóng vì tôi cảm thấy như nhói tim và sợ nước (dù hồ bơi trong nhà có điều hòa nhiệt độ nên nước không lạnh như các hồ bơi ngoài trời).

Khi vào phòng cấp cứu cũng xếp hàng lấy tài, sau chừng hơn 5 phút tôi được gọi đến khai trình mọi thứ về chứng bịnh gì đó mới vào đây. Tôi khá lạnh trí, khi sắp đến bệnh viện, nói con gái tôi gọi bác sĩ gia đình Timothy Ngô (người Việt - quê ở Huế - Kaiser Permanente) nói về triệu chứng nhói tim...mà bác sĩ Ngô đã cho tôi thuốc uống trị bịnh liên quan đến tim và huyết áp kể cả đường cao (3 cao: cao máu, cao mỡ, cao đường). Qua

cô y tá, Bác sĩ Ngô bảo tôi đến khám bệnh ngay và ông gọi gãm bác sĩ trực khoa cấp cứu là bạn thân với ông sẽ giúp tôi...Có phải vì biết trước, có bệnh nhân về tìm đến khám cấp cứu mà bác sĩ (Mỹ trắng) đến khám sơ khởi và nói bác sĩ Ngô có gọi cho biết tên tôi. Chờ đợi thêm hơn 5 phút, tôi được đưa vào khu cấp cứu nằm trên giường đa dụng, chờ tới lượt xét nghiệm, chụp X - Ray, bác sĩ cho biết, tôi phải ở lại Kaiser đêm nay để xét nghiệm nhiều thứ kể cả thử máu và các xét nghiệm cần thiết cũng như thông tim...Sáng hôm sau, sau bữa ăn sáng, tôi được bác sĩ nữ - gốc Ấn Độ của Kaiser đến gặp tôi nói tôi bị chứng đông máu mỡ cần phải đưa đến một bệnh viện khác - Mercy general hospital ở đường J (chuyên khoa điều trị bệnh tim rất nổi tiếng ở Sacramento). Bà bác sĩ hỏi tôi có đồng ý hay không? hay còn chờ hỏi lại gia đình. Tôi đồng ý liền, một xấp giấy tờ được một y tá đưa đến, bảo tôi ký tên nhiều chỗ, đặc biệt liên lạc khẩn cấp với ai, tôi cho tên và số điện thoại của 2 đứa con gái vì chúng là công chức, dạy học nên tiếng Anh khá lưu loát.

Sau các xét nghiệm mới ở Mercy cũng như chụp X - Ray xong đâu đó, một bác sĩ gốc Hồng Kông đến cho tôi biết, máu và mỡ đông trong mạch máu tại một vùng "ba biên giới" đi vào tim bị nghẹt khá dài, cần phải giải phẫu ngay, để lâu hay chậm trễ, bị vỡ vô cùng nguy hiểm đến tính mạng. Tôi nói OK và thủ tục giấy tờ cũng chóng vánh. Một nhân viên nam đến xin phép tôi cho anh ta "mần lông" hai bên rùng thưa của thằng nhỏ, tôi nói "no problem", anh ta nói hai chỗ cạo lông này năm bảy ngày sẽ mọc lại như xưa mà cũng hoe hoe bạc bạc như tóc của ông vậy. Tôi tùm tùm cười, nói thăm sá gì ba cái lẽ tẻ đó, thằng con yêu quý của tôi còn nguyên vẹn mà cũng co đầu rút cổ cũng chẳng làm nên cơm cháo, trò trống tích sự gì hết. Thật chán cái mớ đời!

Con gái tôi, sau giờ dạy học, 4 giờ chiều chạy vào bệnh viện thăm tôi và cháu hỏi bác sĩ chừng nào, bác sĩ cho biết phải mổ ngay, tôi sắp được có bác sĩ gây mê đến gặp tôi. Khi ông hỏi tôi tên gì, sanh ngày tháng nào, ông chích thuốc mê hỏi nào tôi chẳng biết mà tôi cảm thấy mình không còn biết, không nghe gì được nữa.

Hòn vía tôi (ba hòn - bảy vía) đang phiêu diêu quanh quần đảo đó, bỗng nghe một cái bựt, đánh thức trí ức báo cho biết hòn lia khỏi xác. Lúc bấy giờ, tôi có cảm nhận, hòn tôi như con chuồn chuồn hay như bây giờ là chiếc drone nhỏ tí tẹo bay lơ lửng ngoài không gian vũ trụ, cứ bay về hướng trái ra biển Thái Bình Dương. Bỗng thần trí tôi cảnh báo con chuồn chuồn hay chiếc drone hòn tôi nhỏ xíu làm sao chống chọi với giông bão cấp bốn đang hoành hành dữ dội ở vùng vịnh Mexico (khoảng 20 - 25 tháng 10.2021). Thần trí vừa mới nghĩ, sợ siêu bão đánh tan xác hòn tôi đang bay lơ lửng về quê hương yêu dấu của tôi - Ấp Bài , xã Vĩnh Nguyên, trên bờ kinh Vĩnh Tế - Châu Đốc.

Thật quá bất ngờ, thần trí đang suy nghĩ vẩn vơ, trong tíc tắc, bỗng đâu đầu kinh Vĩnh Tế hiện ra rực rỡ màu sắc lung linh (bờ kinh Vĩnh Tế bên phải, sâu chừng 1 cây số rưỡi giáp giới với xứ Chùa Tháp Cao Miên - bên trái đầu kinh Vĩnh Tế là khu hảng rượu Vĩnh Phong Long, cũng đánh dấu vòng châu vi Thị Xã Châu Đốc).

Hòn tôi về Bà Bài, bay dọc theo con kinh Vĩnh tế, mà tôi thấy màu sắc xanh trắng đỏ, đủ bảy màu cầu vòng rực rỡ quá đẹp quá tuyệt vời chứ không phải như tôi biết hai bên bờ kinh Vĩnh Tế từ đầu kinh đến Bưng Cây Mít - qua khỏi ấp Bà Bài chừng 4 cây số, nhà cửa đìu hiu, xiêu vẹo, nghèo khổ tận mạng. Nay, sao nhà cửa khang trang, đủ sắc màu huyền diệu của cõi trên. Như ánh chớp, hòn tôi bay về đến đầu ấp có ngôi chùa Bồng Lai của đạo Bửu Sơn Kỳ Hương vô cùng tráng lệ, đẹp quá chừng chừng. Một cái rẹt hòn đến nhà tôi, bây giờ nhà lại to lớn màu sắc chói mắt, cây cảnh sum suê cao nghệu và nhìn ra

đồng lúa vàng bát ngát mênh mông đến tận chân trời đến đất Miên, không phải màu vàng của trần thế mà màu vàng của cõi trên. Lúa trổ bông cao khỏi đầu người, không phải lúa sạ, nổi và sóng theo con nước lên xuống như năm xưa, không có bông lúa vàng trĩu nằm rạp trên đất ruộng, bông lúa cao nghệu màu sắc technicolor. Lúa ở cõi trên, và cái gì của cõi trên cũng đẹp và huyền bí tuyệt vời, hoàn toàn khác biệt với thế gian trần trụi này. Cứu cánh của hồn tôi là muốn về thăm quê hương đất nước - ấp Bà Bài muôn vàn kính yêu - là vùng đất tự do màu mỡ nhứt tỉnh, nhà ở không cần đóng cửa, rất an bình hạnh phúc mà cả dòng họ nội ngoại của tôi sanh sống lớn lên và chọn đất Bà Bài làm tổ ấm sau khi lià đời. Tôi về đến ấp Bà Bài là muốn gặp ngay Ông Bà nội & ngoại và Ba Má anh chị em tôi. Nhưng, rất tiếc, cảnh cũ hoàn toàn thay đổi ở cõi trên đẹp quá, mà người xưa ông bà cha mẹ anh chị em tôi đều vắng bóng, không có một người đón tiếp tôi.

Tôi tiu nghỉu, rời nơi chôn nhau cắt rún ngay tức vì buồn quá, hồn lại từ giả quê hương và "cứ hẹn mà đừng về nhé", tôi tự nhủ không bao giờ trở lại nữa và quyết gửi hồn xác tôi ở lại Sacramento của tiểu bang vàng California - Hoa Kỳ. Và chỉ một "sát na" cái rẹt, tíc tắc, hồn tôi đáp xuống sân cờ Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn 4 & Vùng IV Chiến Thuật cũng có cờ Tướng Tư Lệnh bay phát phơ - Đại lộ Hòa Bình Cần Thơ. Cờ xí - màu vàng ba sọc đỏ treo rợp trời cả Bộ Tham Mưu của Quân Đoàn IV và kể cả bên kia đại lộ Hòa Bình, đối diện với công chánh BTL/QĐ4 là Khố chiến Tranh Chánh Trị Quân Đoàn IV, tôi không gặp một móng, chiến hữu nào hết, chỉ có một mình thẳng tôi. Buồn năm phút, tôi vào khu Miếu Tiên Sư, cuối BTL/QĐ4 - sát đường Pasteur và tường rào trường Trung học Phan Thanh Giản - Cần Thơ, hai bên có hai dãy cư xá sĩ quan độc thân và có gia đình, mà vợ chồng chúng tôi ở đây, từ hồi còn độc thân cho đến lúc thành vợ chồng - nhiều năm, trên 6 năm và sanh hai đứa con lớn cũng được nuôi dưỡng trong cư xá độc thân này.

Quả thật buồn tình, mình về quê hương nơi chôn nhau cắt rún để sum họp với gia đình không gặp ông bà cha mẹ, anh chị em nào hết. Bay về Cần Thơ, chỗ làm việc tại Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn IV, phục vụ ngành thông tin báo chí Quân Đội những năm dài mà tôi yêu nghề cho đến bây giờ và cho đến chết. Chẳng gặp sếp lớn sếp nhỏ và nhân viên nào hết mà anh em phe ta cùng ngành chiến tranh chánh trị đã có nhiều mạng thuyền chuyễn về Vùng V Chiến Thuật rồi. Cái buồn này da diết thật, tôi đi bộ một vòng từ Khố chiến Tranh Chánh Trị, nơi tôi làm việc năm xưa, đến câu lạc bộ sĩ quan của Quân Đoàn mà tôi có nhiều lần ăn tiệc mừng thăng lon thăng chức của nhiều sếp và bạn bè từ các đơn vị xa về Quân Đoàn có việc cần cũng thường nhờ tôi "bút" phòng trước (câu lạc bộ sĩ quan có phòng ngủ rất ít)

(H: Bản đồ Miền Tây vẽ lại sau năm 1975, thêm tỉnh mới là Long An - mất 6 tên tỉnh cũ: Gò Công - Kiến Tường - Sa Đéc - Kiến Phong - Châu Đốc và Chương Thiện).

Có thể nói, tại Bộ Tham Mưu Quân Đoàn IV, tôi là thổ địa của Thị xã Cần Thơ nên nhiều người ngoài Quân Đoàn, bên tòa hành chánh hay các quán ăn, khách sạn cũng biết tôi nhiều. Sau khi ghé thăm lại câu lạc bộ sĩ quan, tôi băng qua bên kia đường, gần sân tennis có quán ăn nổi tiếng về món trứng chiên "omelette & sur plat", làm theo kiểu cách "gout francais". Và từ đó - đường Nguyễn Trãi, đến ngã tư đường gần Tòa Án. Nếu đi ngang qua Tòa Án và đi thẳng xuống bờ sông gặp quán nhậu nổi tiếng Vĩnh Ký với các món ăn độc đáo: rùa, rắn, lươn, ếch chiên bơ, chim ốc cao, chằng nghệt, mỡ nhac rô ti, com tay cầm ngon bá cháy..., chúng ta sẽ nhậu quắc cần câu và chắc chắn là quên đời. Đến ngã tư, thay vì đi thẳng, tôi quẹo trái ra Bến Ninh Kiều ngắm cảnh dập dìu tầu tử giai nhân, trên bến dưới thuyền luôn luôn tấp nập ngược xuôi trên dòng sông Hậu. Hồn tôi đi qua quán (tiệm) bán sách báo gần như độc nhứt của Thành Phố Cần Thơ - Văn Nhiều - mà hàng ngày vào các buổi chiều có rất nhiều quân nhân, giáo chức, sinh viên... thường la cà mua sách báo hay đọc nhứt báo cộp... từ Sài Gòn mới chở về.

Sở dĩ Cần Thơ được mang danh là Thủ Đô của Miền Tây - Đồng bằng sông Cửu Long với sự quản trị rộng lớn địa bàn của 16 tỉnh, 92 quận của Miền Tây năm xưa, trước năm 1975. Tại đây có Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn IV & Vùng IV Chiến Thuật (sau đổi tên là Quân Khu 4). Tại đầu nòng Miền Tây có Tòa Đại Biểu Chánh Phủ Miền Tây (Tư Lệnh QĐIV & Vùng IV Chiến Thuật kiêm nhiệm chức Đại Biểu Chánh Phủ) - đài truyền hình Cần Thơ - số 7 (đài TV Sài Gòn mang số 9) - đài phát thanh (từ Ba Xuyên dời về Cần Thơ) và đủ các cơ cấu tổ chức quân sự hải lục không quân. Bên hành chánh với các nha sở quan trọng đều hiện diện, đóng đô tại Cần Thơ. Ngoài ra tại Cần Thơ còn có một tờ nhật báo - Nhứt báo Miền Tây, tòa soạn, in ấn và phát hành tại Cần Thơ phân phối khắp các tỉnh miền Tây. Tờ nhật báo Miền Tây ban đầu với sự chủ trương của nhà văn nhà báo, cựu Thiếu tá phé binh QLVNCH Nguyễn Bính Thịnh (bút hiệu An Khê và anh đã qua đời tại Pháp trên 10 năm), tờ nhật báo này chết yểu. Sau có người khác (từ năm 1970, tôi đã rời khỏi Cần Thơ chuyển về Khối Thông Tin & Giao Tế Dân Sự thuộc Bộ Tham Mưu Tổng Cục Chiến Tranh Chánh Trị ở số 2 Ter đại lộ Thống Nhất - Sài Gòn, nên không rõ tên chủ nhiệm và tên tờ báo) cũng không thọ lâu và chết trước 30.4.1975.

Từ Bến Ninh Kiều lái xe ngang cầu Cái Răng, tôi lại bắt gặp đài phát thanh Cần Thơ - gần cầu Đầu Sáu, Chợ Nổi Cần Thơ ở Cái Răng và cây cầu dài hiện đại, đẹp nhất Việt Nam bắt qua sông Hậu. Tôi dự trù đến tỉnh Ba Xuyên (Sóc Trăng) thăm lại cảnh cũ người xưa của đài phát thanh Ba Xuyên, đặc biệt đến quận lỵ Bãi Xàu (Châu Thành - Mỹ Xuyên) ăn đuông chà ngon hết xây tại các quán nhậu lộ thiên, có nhiều tiếp viên nữ xinh đẹp, ăn diện thiếu vải, khoe "3 vòng chiến thuật" giết đám ông như chơi.

(H: Chợ nổi Cần Thơ nổi tiếng sầm uất nhứt Miền Tây).

Khi quay trở lại Cần Thơ, tôi sẽ ghé qua mua một ít "mè lấu - bánh pía - lạp xưởng Quảng Trân" ở Vũng Thơm...những món ăn ngon khoái khẩu của đời lính của tôi.

Tôi lái xe mới tới ngã ba lộ tẻ đường đi vào tỉnh Chương Thiện, thấy bình xăng cạn, tôi tấp vào cây xăng năm xưa, trước năm 1970 đơn độc buồn hiu. Nay, hồn tôi thấy tại đây có xây dựng một bệnh viện hiện đại nhiều tầng và đường vào Chương Thiện, bình định mọc lên như nấm. Tôi bước xuống đưa tiền cho chủ cây xăng, có nhân viên đổ xăng giúp mình.

Bỗng có một vị bác sĩ, mặc trang phục trắng tinh có thêu bảng tên và hình biểu tượng của ngành Y, trên cổ áo có đính miếng vải nhung đen như là cái nơ, tượng trưng của các Linh Mục Thiên Chúa Giáo La Mã khi mặc y phục thường. Như vậy vị bác sĩ này cũng là vị Linh Mục nữa. Tôi đang chờ đổ xăng xong, sẽ lên xe lái về hướng Sóc Trăng. Ông bác sĩ đi xam xam lại tôi, chào hỏi, có phải ông là TVN vừa trải qua cuộc đại phẫu về bệnh tim ở Mỹ.

Ồi giờ ơi! tôi lạnh xương sống, cả người nổi da gà, thật quá bất ngờ, tại sao ông bác sĩ này biết tôi đến đây. Hồn tôi nghĩ thầm chỉ có người khuất mặt khuất mày, cõi trên hay Nam Tào Bắc Đẩu hoặc Thánh Thần Chúa Phật mới biết rõ mọi chuyện của trần gian. Hồn tôi cũng nổi da gà, kinh ngạc vô cùng tại sao ông ta biết tôi trị bệnh tim suýt chết qua 3 biến chứng. Vị Bác sĩ-linh mục mời tôi qua văn phòng làm việc của bệnh viện đàm đạo, cách cây xăng vài chục mét. Tôi đồng ý lên xe, lái sang bệnh viện, vị bác sĩ-linh mục vụt biến mất, thần trí báo hồn tôi cũng nổi da gà lần nữa, rùng mình vì ngoài sức tưởng tượng. Tôi cũng cố gắng đến cửa bệnh viện, đã có 2 nhân viên cũng trang phục trắng tinh đứng chờ mở cửa mời tôi vào gặp Giám đốc bệnh viện cũng là vị bác sĩ-linh mục mà tôi đã gặp tại cây xăng. Ông Giám Đốc đang ngồi chễm chệ tại bàn làm việc to tở chẳng. Bác sĩ vội vã đứng dậy đến bắt tay tôi mời tôi lại xô pha ngồi đàm đạo. Cái xô pha êm ru bà ru mà ở thế gian cỡ tỷ phú Amazon Bezos hay tỷ phú Bill Gates cũng chào thua vì quá đắt mà ở trần gian làm gì có, chỉ cõi trên mới có mà thôi. Tôi ngồi xuống sượng tê gân, rất đã cho cái mông lép xẹp của một ông già 86 tuổi mà bị bệnh tim "bỏ ăn" hay biếng ăn gần đúng 17 ngày ở bệnh viện chỉ còn da bọc xương.

Bác sĩ-linh mục mở đầu câu chuyện hấp dẫn, ông cho biết ông theo dõi từ lúc tôi nhập viện Kaiser khám bệnh emergency. Tôi đã tự ý đi khám bệnh emergency dù chưa có dấu hiệu bệnh tật nào cả, giới y khoa nói ngừa bệnh hơn trị bệnh. Và tôi vui vẻ mau mắn trả lời đồng ý thông tin - một quyết định sáng suốt, đúng lúc kịp thời cứu mạng sống. Sau đó Kaiser phát hiện 3 đường dẫn máu của tôi gần sát trái tim như vùng "ngã ba biên giới" bị máu mỡ "đắp mô", phải cắt bỏ, nếu nhờ bị bẻ chỉ một trong 3 mạch máu bị bẻ thì cũng nguy to. Bác sĩ Kaiser nói, bệnh của ông khá nguy hiểm cần phải giải phẫu ngay, bác sĩ hỏi tôi có đồng ý hay còn hỏi lại gia đình?. Con gái tôi vốn là giáo chức, cháu rất cẩn thận, gọi điện thoại dặn dò tôi trước, khi nào bác sĩ hỏi Ba về giải phẫu, Ba cho con biết (cháu sợ tiếng Mỹ của tôi nghe ba trật bốn vuột, không chắc ăn). Tôi không đắn đo suy nghĩ, trả lời cái rụp liền "đồng ý - OK". Nữ BS tim ở Kaiser còn cho biết, ở đây không mổ ca tim này được, sẽ chuyển đến Mercy General Hospital - tôi cũng OK liền.

Đỡ sợ làm sao, bác sĩ-linh mục biết tôi đặt bypass suôn sẻ, sau đó bị ba biến chứng đều nguy hiểm nhờ tôi có sức khỏe tốt của giới cao niên nên vượt qua được. Ông Giám Đốc

bệnh viện khen tôi nức nở, tôi có tinh thần cởi mở, nhạy bén, quyết đoán nhanh như một bác sĩ ở cõi trên. Ông nâng "quan điểm" gọi tôi là bác sĩ. Tôi thừa rằng, tôi không dám nhận vì ở trần gian, tôi chỉ là một nhà giáo, vào Quân Đội thành phóng viên chiến trường, thành nhà báo Quân Đội, chuyên viên phát thanh và viết bài cũng như cộng tác với những tờ báo Nhật và vài tờ báo Việt...

Vừa nói tới đây, mộng ước thăm viếng Sóc Trăng của tôi bất thành, tôi nghe tiếng động của chiếc giường tôi nằm chạm vào thang máy đưa tôi lên phòng ICU của bệnh tim ở lầu 3 - Mercy General Hospital (đường J Sacramento), đánh thức, tôi giựt mình tỉnh dậy, cũng chấm dứt câu chuyện kiểu giả tưởng, cõi trên, hồn lìa khỏi xác. Nay hồn trở về nhập lại xác phàm của tôi.

Hồn tôi bay một cái rẹt về Việt Nam - Châu Đốc - Bà Bài - Cần Thơ và dự định đi xe ô tô về Sóc Trăng... mất mấy chục ngàn cây số đi về Việt Nam và trở lại Mỹ mà mất chừng chục phút, đúng với các truyện thần tiên, ở cõi trên 1 phút bằng thời gian ở thế gian cả mấy ngày, tuần... Tôi muốn đi Sóc Trăng nhằm trở lại nơi làm việc năm xưa trong Quân Đội (Trung Đoàn 33 - Sư Đoàn 21 BB) và thời gian tôi quán xuyến chương trình phát thanh Tiếng Nói Vùng IV Chiến Thuật trên làn sóng đài phát thanh Ba Xuyên. Và đặc biệt lúc đó, có nhà thơ nổi tiếng Tô Thùy Yên phụ tá tôi (TTY, khóa 16 Thủ Đức - Thiếu tá Đinh Thành Tiên, đã qua đời ở Houston - Texas cách nay vài năm).

LỜI KẾT

Cái buồn cười và thắc mắc của tôi, tại sao ông bệnh viện Mercy chặt đẹp. Trong lúc tôi còn khỏe mạnh chưa mổ xẻ gì hết, chuyển tôi từ Kaiser về Mercy với một xe ambulance, không có y tá nào ngồi gần trong chỗ bệnh nhân nằm mà hai nhân viên Mercy có nhiệm vụ đưa tôi đi về Mercy, ngồi trước, một ông lái xe và một ông ngồi tán gẫu. Chừng 15 phút, xe tải thương từ Kaiser về đến Mercy mà sau này, khi xuất viện, bill thông báo gửi về nhà tính cước xe "kim cương" đó lên đến 8 ngàn (hay tính lộn 8 trăm?). Nếu tôi đi taxi (sức khỏe có thừa) tốn chừng trên \$20. Ôi! tội nghiệp cho ông Nhà Nước - Medicare!!!. Còn tôi nằm bệnh suốt gần 17 ngày với ca mổ đặt bybass mất 6 tiếng cùng với 3 biến chứng, có hàng chục bác sĩ, y tá thường xuyên chăm sóc, tôi nhẩm tính chắc sơ sơ cũng đến mấy trăm ngàn hay nửa triệu đô la Mỹ. Như vậy, tôi thuộc loại "súp be" giới đại gia, vua chúa, chịu chơi không phải chơi chịu để ông Nhà Nước "cô vợ" hết các cái. Hay ở chỗ mình hưởng thụ mà có người (medicare & medical) ẻ lưng ra gánh chịu, hèn chi người ta nói nước Mỹ là Thiên Đường của hạ giới.

Thú thật, tôi rất cảm kích sự chăm sóc chữa trị bệnh tình tôi có nhiều trắc trở mà các nhân viên bệnh viện Kaiser và Mercy cũng như đội ngũ bác sĩ chuyên khoa và y tá tận tụy phục vụ hết lòng, đúng với câu lương y như từ mẫu, tôi xin bái phục và bái phục. Khi nằm điều trị, cứ chừng 2 giờ, ngày cũng như đêm các y tá (nurses) đến thăm viếng, đặc biệt đo huyết áp trời sụt bất thường dễ sợ, từ gần 200 xuống 90 của độ cao và và độ thấp của huyết áp lên xuống không quá chênh lệch. Còn nhịp tim nhảy loạn cào cào châu chấu (có lẽ hồi trai trẻ tôi yêu lung tung nhiều quá, nay tim thích nhảy tuýt). Các cô nurses của Mercy vô cùng dễ thương cho tôi uống, chích gân thuốc liên tục hay thay thuốc khác. Hai cánh tay và mu bàn tay trái, phải, bị chích gân có đến gần cả trăm lần, cho nên gân sợ lặn mất. Vì vậy nhiều lần chích phải điều chỉnh kim hai ba lần, đau quá trời. Tôi phá tan cái sợ

đau, thường nói đùa với cô gốc xăm: nị dách lâu - ngộ xập lâu - nghĩa là cô số 1, tôi số 10 mà xập lâu còn hàm ý là tôi dễ chết lắm vì lâu bị sập.

Tôi có nhiều kính trọng và biết ơn đội ngũ bác sĩ y tá và nhân viên bệnh viện Mercy đã hết lòng phục vụ giúp và an ủi tôi trong cơn thập tử nhất sinh. Ban đêm hay ban ngày, bất cứ lúc nào tôi bám vào nút cần gập y tá có một hay hai người tức tốc chạy đến phục vụ tôi, như thay quần áo vì tè ướt quần và cả drap, đỡ tôi dậy hay giúp tôi nằm xuống... hay đi cầu, tôi khỏi phải "chùi đít", có chút nước tiểu vung vãi, có nhân viên đến lau sạch ngay, cần nước uống có người đưa ly đến tận miệng... Tôi nói đùa với con gái, Ba làm đại gia, làm vua tại Mercy hơn 2 tuần quá đã. Nhưng mà, Ba không muốn trở lại đây lần nữa. Tôi quá cảm kích tinh thần phục vụ của nhân viên bệnh viện Mercy, mình nói lời cảm ơn cũng chưa đủ, phải có một nghĩa cử gì đó chứng tỏ mình là người Việt Nam có văn hóa biết kính trọng công việc làm cao đẹp của họ.

Trước khi được xuất viện, tôi xin phép trước mua pizza mời hết các nhân viên đội ngũ bác sĩ y tá ở lầu 3 chuyên trị tim (tôi đoán cũng khá đông 30 - 40 người hay hơn) "dùng lấy thảo" với một bệnh nhân gốc Việt. Khi con gái tôi và nhân viên đẩy xe lăn ra khỏi phòng, dọc hành lang, các cô nurses đứng lên trong các quầy hay văn phòng trực, các cô vỗ tay tiễn đưa chào tôi, như mừng sự ra về bằng an của tôi, đủ thứ ngôn ngữ từ già: Tây, Tàu, Nhựt, Phi, Việt, Mỹ đều có đủ, quả thật làm ấm lòng chiến sĩ già chưa chịu giã từ vũ khí, còn yêu đời hy vọng còn sống thêm dài lâu.@

Anh Phương TRẦN VĂN NGÀ **Sacramento - Mùa Giáng Sinh năm 2021**

ĐÔI LỜI TRẦN TÌNH CỦA NGƯỜI VIỆT:

Tôi xin đa tạ các bạn ở Tân Tây Lan, Pháp, Úc, Canada, Việt Nam, vài tiểu bang Hoa Kỳ & Địa phương, Hội Cao Niên Giáo Xứ Các Thánh Tử Đạo VN Sacramento, Tổng Hội Cựu SVSQ Thủ Đức khi biết tin tôi đau. Qua điện thoại - emails có lời thăm hỏi, cầu nguyện tôi sớm bình phục./.

Nguồn: <https://thatsonchaudoc.com/banviet2/TranVanNga/HoiKy/HonCoThatKhong.htm>

Kính mời đọc thêm những bài/truyện khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/AnhPhuongTranVanNga.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9200 TÁC PHẨM